

schriftelijk is bevestigd, dat de vaten voor het grootste deel door de witte mieren waren aangetast, het kruut onbruikbaar was door verpulvering en vochtigheid en doordat het vermengd was met zand en keisteentjes. Het laatste was er volgens de officieren te Manilla bij het drogen in de wind ingekomen. [fol. 254] Met hun toestemming is het kruut in zee gestort. Er is bevolen de nog goede lege vaten en de kogels aan de Engelsen terug te geven. Ze ontvingen 882 koperen hoepels, 947 loden snaphaan kogels en 2 vel leer. Maar 52 stuks ronde kogels van 6 lb wilden ze, omdat ze niet van de Engelse kroon maar van de compagnie waren, niet terugnemen. Ze zijn pro memorie binnen de lijn in de artillerieboeken opgenomen. Verder wordt verwezen naar de resoluties van 20 mei, 10 en 24 juni en 29 augustus 1766. De rapporten over de conditie van het buskruit en het in zee werpen zijn voor de Raad van Justitie beëdigd. [fol. 255] Ook Burnett deed dit met zijn verklaringen, maar de beide Engelse officieren weigerden dat, omdat het tegen hun orders was. Alle stukken betreffende deze zaak worden bij de geheime stukken bewaard en tevens bij deze in kopie Heren XVII toegezonden. Onder de gezagvoerders van schepen van vreemde naties aan wie is toegestaan te ravitailleren, is John Hell van het particuliere Engelse scheepje *The Bengal Merchant*. Hij mocht op 13 mei 1766 tin en Europese levensmiddelen inkopen en aan hem zijn tegen de verkoopprijs 75 kanasters suiker verkocht. Dit is een antwoord op het alleszins billijke gedrag van de Engelsen in Calcutta. [fol. 256] Van hen kwam hij te Batavia en naar hen zou hij terugkeren. Maar aan George Patton van de Engelse compagnies sloep Borneo, die zei uit Bandjarmasin te komen en op weg was naar Benkulen, is een anker en touw geweigerd en alleen water en brandhout geleverd. Hij lijkt een verdachte zwerver te zijn en respecteert de resolutie van 19 september 1762 niet, waarin is verboden om aan schepen uit Benkulen andere benodigdheden te leveren. Maar op zijn herhaald verzoek van 10 juni 1766 zijn hem toch een anker van 400 à 500 lb en een touw van 8 duim tegen de verkoopprijs verkocht. Zonder deze zou hij gevaar gelopen hebben. George Dodwell van het Engelse compagnies schip *The Patty* kwam van Solok. [fol. 257] Hij had daar manschappen opgepikt, die daar door het koningsschip *The Popock* op de terugreis van Manilla waren achtergelaten. Zoals uit de resoluties van 30 mei en 3 juni 1766 blijkt hebben gecommitteerden geconstateerd dat *The Patty* zo lek was dat ze wellicht niet naar Madras kon terugkeren. Het is toegestaan om dit schip op Onrust door particuliere werklieden onder toezicht van de baas daar te laten herstellen. Net als in 1761 aan compagnies troepen werd toegestaan, mochten de zieken onder de bemanning van 355, die afgemat was van het vele pompen, op het eiland Kuiper herstellen. Om rondhangen op Onrust te voorkomen, zijn degenen die niet ziek waren daar op een van tuig ontdaan schip geplaatst. Op 13 juni verzocht de kapitein van de sipoys op *The Patty* Joseph de Splans [fol. 258] of hij in Batavia een huis mocht huren om de 50 zieken door heelmeesters met geneesmiddelen te laten verzorgen. Die waren op Kuiper niet beschikbaar. Daarop is het eilandje onder het bolwerk Hollandia, dat grenst aan het erf van het binnenhospitaal, voor de zieken gereed gemaakt. Voedsel mocht op koste van de Splans van de regent betrokken worden. Maar een verzoek van hem acht dagen later om tegen een wissel op Madras ropia 5000 te lenen om zich en de zieken te onderhouden, is wegens het verbod van Heren XVII en om de redenen genoemd in de resolutie van 20 juni categorisch afgewezen. Dezelfde dag is wel aan de Engelse vrijkoopman Ezechiël Abraham, die met de scheepjes *The London* en *Savigace* te Batavia was aangekomen, toegestaan 60 last tarwe, [fol. 259] in plaats van aan de Compagnie, aan particulieren te verkopen. Tevens mocht hij de grote mast van *The London* en andere gebreken aan zijn scheepjes door particulieren laten herstellen. Daar hij naar Bombay ging en het dus niet ten nadelen van de handel te Surat zou zijn, is Abraham ook toegestaan suiker in te kopen, maar uitsluitend uit Compagnies pakhuizen tegen de gewone prijs van rsd 5 het pikol. Op zijn verzoek is dat op 24 juni in zoverre veranderd dat hij 600 kanasters van de Compagnie heeft gekocht en 800 van particulieren. Abraham had ernstig geklaagd dat hij bij de Compagnies prijs verlies leed. Uit de resoluties van 6, 7 en 29 augustus 1766 blijkt dat Abraham net als andere Engelsen deze hulp zeer ondankbaar beloonde. Zijn slechte karakter werd duidelijk, daar de dag voor zijn